

TORNA A COMENÇAR

En Gerard és un jove universitari. Fa poques setmanes que s'ha mudat a Londres pels estudis. A diferència de quan vivia a Barcelona amb la seva família, està sol, sense companys de pis. Ara li toca a ell comprar, fer-se el menjar, rentar la roba... Però a ell no li molesta gens.

De moment no té cap amic a la ciutat. És el seu primer any, i sempre li ha sigut difícil socialitzar.

L'únic que l'entén perfectament és aquell espantaocells que està situat al jardí del carrer Brick Lane, a prop de casa seva, tot i que no sembla capaç de contestar-li les seves interminables preguntes.

Una nit, en Gerard va tenir un malson : ell li intentava parlar a un home. No sap ni qui era ni què volia aquell senyor. Tot i així, li intentava buscar una paraula. L'home no deia ni piu. En Gerard es començà a posar nerviós fins que li acabà cridant casi a l'orella. En aquell moment, l'home callat es tornà cada vegada més imponent, el escenari cada cop més fosc. En Gerard es veia minúscul davant seu. De cop, en Gerard es desperta d'aquell malson :

“-Quina por!” es deia, meravellat del ensurt.

L'estudiant s'ho agafà com una situació totalment inofensiva, i es llevà tranquil·lament del llit ja que havia d'anar a la universitat.

Els dies passaven sense cap novetat quan el jove universitari surt a comprar el sopar d'aquell dilluns, a la botiga “BLS”, que es troba a dos minuts del pis a on viu. De cop i volta, li entra un calfred molt fort, que li congela lentament cadascun dels pèls de la seva pell. Està glaçat, paralytat. L'home del malson l'està mirant fixament, assegut en un banc. Ara, el pot observar amb més claredat. Està vestit tot de negre, massa i tot per al seu gust. No li aconsegueix veure el cabell, les celles, cap rastre facial. Només la forta ombra que el cobreix en aquell dia nuvolat. Els ulls que li sobresurten són capaços de provocar un atac de cor a qualsevol persona. Sorprendentment, sembla que ningú més apart en Gerard és capaç de veure aquell home. L'estómac del noi espantat començà a grunyar molt fort, senyal de que estava trigant massa en comprar el sopar. Es dirigeix cap al supermercat. Inquiet del que li pogués passar, no baixa en cap moment la guàrdia i, sobretot, no li treu l'ull d'assobre a l'home misteriós. La compra va ràpida. En Gerard sap que no té temps a perdre en aquesta situació. Una vegada surt del supermercat, l'ànima observadora segueix allí, en la mateixa posició, amb la mateixa mirada. En Gerard no triga en sortir corrents cap al pis, tancar la porta a clau, i verificar que qualsevol sortida

estigui ben barrada. Aquella mateixa nit, en Gerard torna a somiar amb aquell home, però ara es troben a l'exterior. Aquella ombra viva està una mica més allunyada del barceloní. En Gerard ja no vol conversar més amb ell, tot i que tingui mil i un dubtes més que abans. Hores més tard, cap al vespre, tot i la por patida el dia d'abans, se'n torna a anar de compres. I ara sí que s'espanta de veritat. Es troba l'obscur ésser, dempeus, parat en mig de la porta del supermercat. La víctima està quasi segura que és l'únic capaç de veure aquell senyor, ja que desenes i fins i tot centenars de persones no paren d'entrar i sortir de la botiga. En Gerard, sense deixar-li ni cinc minuts al dubte, canvia de botiga, però no pensa deixar de mirar aquell home fixament. Aconsegueix completar la seva compra sense problemes, i torna a casa per un altre camí alternatiu, amb la fi de perdre-li la traça a l'home misteriós. Després de sopar, es posa a pensar en tot el que està passant per la seva vida des que va arribar a la ciutat de Londres : notes regulars, molts deures, viure sol... I ara, està encara més atabalat amb aquest senyor que no para de rondar-li la memòria. Té por d'anar-se'n a dormir pel que pogués passar, però té molts exàmens i sap que ha de descansar si vol millorar les notes.

Més de dues setmanes passàren, i tot anava normal. Els professors han felicitat i tot en Gerard per la seva prestació el dia dels exàmens, així que pot estar ben tranquil. No obstant, porta dies sense tenir contacte amb ningú : mira el mòbil, i no rep cap missatge de la seva família, dels seus amics de Barcelona, dels seus companys de classe... Ell creu que li estan amagant alguna sorpresa o algún regal.

Un d'aquests dies, quan es creia que ja s'havien acabat els malsons, torna a veure aquell home en el somni. De tots els somnis, és en el que té més confiança, ja que aquest cop, en Gerard s'enfronta all home callat en un escenari conegut : l'individu l'està esperant, sentat en aquell banc davant la botiga BLS. L'estudiant, però, sap com actuar. Quan se situa a l'entrada de la botiga, s'adona que no hi ha res. Es gira ràpidament. L'home ha desaparegut. Està molt desconcertat, així que, fent semblant que té un domini absolut del seu cervell estant adormit, decideix despertar-se i reflexionar. Són les dues de la matinada, i en Gerard no aconsegueix tornar-se a adormir. Prova d'anar a fer un tomb. Comença a rondar per la ciutat. Aprofita per resoldre uns problemes d'economia mentalment pel camí, per després apuntar-los en una llibreta a casa seva. Entra al carrer Brick Lane. Sembla infinit quan està buit. Passa pel costat de la botiga. Tot sembla anar de perles. De cop i volta, en Gerard nota que hi ha

algú darrere seu, però no en fa cas. Aquella sensació s'intensifica, fins que sent dir a la seva orella esquerra, molt fluix :

“-I ALWAYS COME BACK.”

Ara sí que en Gerard no entèn absolutament res. Espantat, no frena, no mira darrere seu, no pronuncia cap paraula. La por li travessa cada i una de les partícules del seu cos. No se sent capaç ni de reflexionar en el que està passant. Una pressió molt forta li envaeix tot el cos. I s'intensifica, més i més i més...

En un sol sospir, desapareix aquella pressió, que tot i que ha durat només uns segons, han sigut suficients per matar en Gerard per dintre seu. Mirant als voltants, no reconeix a ningú més apart ell mateix, que tampoc acaba de veure's amb claredat. Se'n torna a casa el més ràpid possible, no vol passar ni un segon més en aquella situació. S'adorm tranquil·lament, i un nou dia es lleva.

Intenta oblidar aquell home que no para de donar-li tombs al seu cap. Prossegueix amb la seva vida de la manera més formal possible durant uns quants dies més, fins que torna a somiar. Ara, es troba un altre cop discutint amb aquell home, que no li dirigeix paraula. Sembla que tot torni a començar des del principi. Llavors, encara que ara visiti una altre botiga, sent la necessitat de torna a passar prop de la BLS. Efectivament, la seva intuïció era certa : es troba aquell home assegut al banc. Però, hi ha coses que han canviat. Falten edificis, parets, en un algoritme que sembla aleatori. I la gent encara no té cap dubte? Definitivament, no semblen viure en la mateixa realitat. En Gerard afronta el problema de la mateixa manera que ho va fer la primera vegada que se'l va trobar. Quan surt de la botiga, falten encara més coses. L'home també ha desaparegut. Se sent una veu aguda, que sembla que estigui rient. En Gerard ja sap del que tracta aquest joc. Ha de tornar a repetir tot, per acabar arribant en algun punt, intentar “guanyar” el joc. Així que, sense dubtar-ho un sol segon, decideix tornar a repetir la immensa seqüència de somnis i experiències de la vida real. Aquesta sèrie és molt diferent de les anteriors : els somnis canvien d'ordre, les troballes de la vida real. Una apareix tres vegades, i després una altre totalment aleatoria. En Gerard intenta deduir l'objectiu, però no entén res. Quan semblava que ho tenia, ha acabat sent una porta cap a un món totalment desconegut. L'home callat busca destruir la ment d'en Gerard, que ja no sap si està somiant o vivint la vida real. Està molt espantat, mentres que

aquest impostor s'ho està passant pipa. Arriba un punt en el que el cap d'en Gerard acaba explotant, ja no sap què és real ni què és mentida.

Està cansat, estressat, confús, tens...

Una alarma sona. Per fi s'adona que aquest era un somni. Sense pensar-s'ho dues vegades, està disposat a atacar el nou dia. Té molt clar el que ha de fer : universitat, deures, compres, enfrontament contra l'home callat. Porta dies seguint la mateixa rutina, tant en somnis com a la vida real. Tot i així, es queda a recapacitar una estona. Aquell no era el seu despertador. L'haurà canviat abans d'anar-se'n a dormir sense voler. El problema no és aquell. Quan s'aixeca del llit, sent unes veus :

“-Doctora, vingui de pressa! S'ha despertat!

-Siusplau, mantingui la calma. Diu que el pacient número 1888 s'ha despertat del seu coma, oi? Ara mateix anem a veure'l.”

Qui és el pacient número 1888? Com que s'ha despertat?

Hi ha molta llum a la sala en què es troba, a comparació de la seva habitació de Londres ja que sol estar tot el dia nuvolat.

De cop i volta, hi ha moltes persones al seu voltant, de les quals només n'arriba a reconèixer dues : la seva mare i la seva germana gran!!! Què hi feien elles aquí, a Londres, després de dues setmanes sense parlar amb elles? En Gerard creu que és aquesta la sorpresa que li han preparat, tot i que les dues dones estan plorant d'emoció, i això no ho entén si es tracta d'una sorpresa.

“-Gerard, fill meu, gràcies a Déu que t'has despertat! Pensàvem que t'havíem perdut per sempre.

-Estàs bé, germanet? T'he trobat massa a faltar.”

Ell diu que sí amb el cap, amb una cara totalment inèdita.

“-Sí, mama, estic bé. Però, no estic arribant tard a la universitat? Haig de vestir-me i...”

En Gerard està totalment concentrat en el seu pla per fer desaparèixer aquell home de la seva memòria.

“-Però tu estàs boig?! Portes inconscient més de 3 mesos, i estem a Nadal!!!”

La Judit és la germana d'en Gerard. Sempre ha estat molt tossuda, i sempre s'ha barallat amb en Gerard, encara que no negui que l'ha trobat a faltar des de que va marxar a Londres.

“-Això no pot ser -diu ell, totalment perdut-. Estic segur que encara estem al mes d’octubre, i encara més segur que avui toca anar a classe.

-Però que tu no ho entens o què? Pocs dies després d’arribar a Londres, vas tenir un accident que et va deixar en coma -li deia la seva mare. Veig que segueixes sent igual de tossut com ho erets a Barcelona.”

D’una part, en Gerard es vol creure l’argument de la seva germana. Però en el fons segueix pensant que s’està saltant l’examen de ciències polítiques.

Per fi s’aixeca del llit. La mare s’emociona en veure’l caminar després de tres mesos estirat en aquell llit. Comença a caminar sense problemes. Sembla que no necessiti rehabilitació. Així que, sense cap mena de dubte, es fica a recitar la lliçó en veu alta. La seva família es queda bocabadada. És com si el seu cervell s’hagi congelat, encara que el seu cos hagi continuat bategant.

Una setmana després de sortir de l’hospital, torna al seu pis de Londres. Tot està igual que al setembre.

Quan surt a comprar, nota que el carrer Brick Lane ha canviat completament. Ara té el nom de “Whitechapel”. Perquè li hauran canviat el nom al carrer? Una mica més endavant, a on es situava la botiga BLS, hi ha un descampat gegant, i l’espantaocells que es trobava davant la botiga està allà davant, exposat, amb un nom escrit sobre una pedra : “Jack”. Qui és en Jack? Impacient, en Gerard comença a preguntar a tot el món que es troba pel carrer, fins que una senyora li diu :

“-En Jack? I tant! Fa arran d’un segle, un home que habitava aquest carrer, que abans es deia Brick Lane, acostumava a comprar el menjar aquí, ja que hi havia una botiga -li assenyala l’espantaocells-. Però, de cop i volta, ningú sap què li va passar que començà a perseguir a la gent. Cada dia seguia a una persona different.”

En Gerard se sent identificat amb aquesta situació.

“-I quin aspecte tenia aquest tal Jack?

-Es deia que anava tot de negre, que cada dia que passava era cada vegada més fosc. L’únic que es pot distingir d’aquell senyor són els ulls, grans i blancs, com si fos un personatge de dibuixos animats.”

Tot sembla encaixar. Aquell home, aquells gestos, aquell lloc...

En Gerard està més tranquil, tot i que s'ha endut un trauma bastant fort. Decideix tornar a casa seva.

Ha de recuperar la feina de tot un trimestre. Arriba a casa seva. De repent, es queda quiet. Sent una pressió abrumadora de nou. Però pensa que han de ser els traumes. Fa un pas. Nota un calfred.

“-Ell... sempre... torna...

-...”.